

KVINNORNAS TIDNING

N:o 30. 4:de årg.

27 Juli 1924.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm. sista sidan 20 öre pr mm. Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag. Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLÖF. För annons- och ekonomivdelningen: EDITH RICKBERG. Redaktion och expedition: Vallgatan 27, Göteborg. Tel. 18070.

Prenumerationspris: Helår Kr. 6.— 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2.— Lösnummer 15 öre. Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1924.

INNEHÅLL.
Utlandskrönika i sammandrag. Sol och sommar. Reseskizzer III. Av Ruth Almén.
Kvinnoskönheten förr och nu. Teori och praktik. Av Ragna Peters. Helg. Dikt. Av I. A.
Min kaffepanna. Av Julie Gram.
Varför sitta ej kvinnorna som nämndmän i härdsträtterna och som illiterata bisittare i rådhusrätterna och behövs ett kvinnligt lekmaninflytande i vår undervisning? Av Advokaten jur. kand. Hilma Hansson-Söderqvist.
En Mor. Novell. Av S. L. S.
En berömd spåkvinna.
Lilith. Roman av Florence Warden.

lands förnämsta och godtyckligaste jordningsägare — ett av dess järngrepp kring det betungade landet lossas. Den direkt praktiska följden blir vidare att Tysklands panningbrist avhjälpes, att möjligheter givas att skapa krediter som grundval för den ekonomiska utvecklingen samt sist men icke minst att landet sättes i stånd att kanalisera in betydande och välbehöfliga skadeståndsbelopp i Frankrikes ficka.
Den vid konferensen representerade storfinsansens bestämda uppträdande i denna punkt är märklig emedan den kan tagas som ett tydligt bevis på att Frankrike i detta nu står fullständigt isolerat med sin politik. Dess gamla misstro till Tysklands vilja att fullgöra sina skyldigheter söves ej heller ett ögonblick inför de nya utsikterna att tyska riket nu står inför möjligheten att sättas i stånd att kunna göra det. Antingen garantier för att skadeståndet utbetalas — eller fasthållandet vid sanktionsrätten! lyder Frankrikes härdnackade paroll. Vad vidare det hitills diskuterade lånet på 800 miljoner angår finner Frankrike detsamma vara utan intresse. Det räcker ju icke till skadeståndsbetalningar utan är endast avsett att upphjälpa Tysklands inreekonomiska förhållanden! Och att tyska rikets nödort är en första betingelse för framskapande av det överskott som skall gå till skulder synes Frankrike aldrig ha tagit med i beräkningen. Men världen gör det — numera. Och det är denna nya klarsyn på frågorna, som bildar det intressantaste och mest hoppgivande momentet i den pågående konferensen.
De franska synpunkterna contra världsoptionen, representerad av världens storpolitik! Skall guldet kunna stala det övertygande språk, som hjärtana och stenarna icke förmått?

Den i London sedan den 16 juli pågående skadeståndskonferensen har ännu icke medfört något, praktiskt sett, betydelsefullare resultat. Allt står ännu på överläggningarnas, förslagens och ovishetens stadium. Medan den ena dagens telegram konstaterar full enighet, meddelar den följande att knivkastningen är i full gång.
Likväl tyda alla tecken på att den tidpunkt äntligen är inne, då något måste ske. Det allmänna tillståndet är sådant, att det för världen blivit ett livsintresse att styra ur sin nuvarande vansliga kurs. Men detta kan icke ske utan att Tyskland, denna med sina 60 miljoner invånare viktiga faktor på världsmarknaden, räddas ur nu rådande maktlöshet och depression. Frankrikes privatsyn på Tyskland som på en tredskande gäldenär, vilken ej undergivet velat påtaga sig hela världskrigets skuld och låta sig ersätta ett enskilt land de skador och förluster detta krig vällat, har småningom fått vika för en mera klarsinnad världsoption, vilken med stöd av under årens lopp framkomna dokument kan fria Tyskland från ensamansvaret för världskriget, och i vilkens intresse det ligger att icke den tyska nationen under främmande värde nedpressas till ett i trældom bundet folk.
Det är inför denna världsoption Frankrikes första gången realiter ställts å den nu pågående konferensen i London. De interallierade länderna som beredvilligt trätt emellan för att hjälpa Tyskland att ordna upp sina affärer önska nämligen även de ett ord med i laget. För att bevilja de lån, varmed tyska rikets ekonomi skulle kunna resas på fötter igen, fordra dessa att bli tillförsäkrade prioritetsrätten såväl i fråga om alla nya pantar som i fråga om Tysklands samtliga tillgångar, samt dessutom fullständiga garantier mot nya franska sanktioner.

Norge har hemsökt av en regeringsskris. Sedan lagtinget med 22 röster mot 16 förkastat regeringens förslag om upphävande av rusdrycksförbudet ingav statsminister Berge regeringens demissionsansökan. Till regeringschef och utrikesminister i den nya ministären, vilken ännu icke är utnämnd då detta skrives, har utsetts stortingsmannen skeppsredare J. L. Mowinkel.

Ett lån är när det skall bäras hem lätt som en fjäder, men tungt som en sten, när det skall bäras tillbaka igen.

Det finns fyra ting som man icke skall låna ut: sin hustru, sina kläder, sin häst och sina böcker.

Det tyngsta trä på jorden är tigarstaven.

Grannars hat, litet mat, lök, rök och ondsint kvinna komma fattigmans ögon att rinna.

Sol och sommar.

Reseskizzer
av
RUTH ALMÉN.

III.

I Zürichersjön upptäckte man år 1854 rester efter påbyggnader, ja, hela byar i vikarne därstädes, förändrade med landbacken genom smala broar, som kunde dragas in i husen. Detta bevisar, att Schweiz var bebott under den förhistoriska tiden, de äldsta av de funna resterna i dessa numera undervattensbyggnader tala om tiden från den senare stenåldern, de yngsta från bronsåldern. Deras ålder uppskattas till omkring fyra tusen år. Sedan har man funnit liknande rester i de flesta schweiziska sjöar.

Men år 1874 upptäcktes i några berghål spår av ett ännu äldre människosläkte, som levde endast av jakt, hade verktyg av flinta och klädde sig i djurhudar.

Det är nästan komiskt att tänka härpå och samtidigt anställa jämförelser emellan sådana "förhistoriska" klädesplagg och de sidenfodrade boas med grinande huvuden och ett tjugotal dinglande svansar som pryda de eljest lätt klädda moderna damer, som nu genom zeisskikare beundra de om aftarna rodnande alptopparna!

Vilken skillnad på förr och nu! Om man också endast går tillbaka till den tid, då lord Byron 1816 gjorde sin omskrivna schweizer-resa och dels red, dels gick till fots upp för de vida branter, där man nu i bekämda bergbanor åker upp och ned! — Den store dikteren liknar den övre gletchern, som han besteg från Grindelwald, vid "en frusen virvelvind". När man ser den, kan man icke tänka sig en bättre liknelse. Man njuter av att upprepa den: "En frusen virvelvind!" — Härligt!
"Leg's dem Leben nicht zur Last, dünkt sein Wert dich Plunder!
Wenn du Märchenaugen hast
ist die Welt voll Wunder!"

Som ett under tycks det även, att alporna i en viss belysning och på behörigt avstånd förefalla rent av genomskinliga. När man på den bro över Aarefloden, som ligger nedanför Harderbahnstationen, om aftnar betraktar Niesen, denna av människohänder icke byggda pyramid, ser den ut som en ljusblå eller ljusviolet skuggning mot himlen. Denna "skugga" är 2367 meter hög och massiv därefter! Lustigt är att jämföra den med Egyptens högsta pyramid, som visst lära vara omkring 146 meter, men som sedda därnere äro öknens alper! — Till Niesen går en bergbana, och om kvällarna strålar det elektriska ljuset därifrån som en stjärna.

Medeltidsstämning och romantik mitt i det brusande nutidslivet; trång gator, gamla egendomliga hus, det stolta feodalslottet tronande på sin höjd över staden, med sina många vittrade murar övervuxna av rosor och slingerväxter och sina terrasser och sin kyrkogård med skugga

och svalka under mossbelupna träd. — Sådant är Thun. — Den största affärsgatans trottoarer höja sig som terrasser utanför husen, och till dessa föra ibland ända till tio branta trappsteg från gatan. Varje hus har sin trappa. Där finnas soffor och stolar, på vilka publiken lugnt kan slå sig ned och genom fönstren beundra schweiziskt konstantverk, huvudsakligast härliga broderier, smycken av alla färger och slag och den finaste träskulptur. Men har man icke lång tid på sig, ägnar man icke en tanke åt att slå sig ned vid affärsgatan. Man måste se det gamla förtjusande rådhuset, se resterna av stadens ringmur, vandra bort till det anspråklösa hus vid Aarestranden, där Johannes Brahms bodde ett par somrar på 1880-talet och där han bland annat skrev sin cellosonat opus 90 och sin vilolinsonat opus 100; och så måste man se den lilla ön i floden, där den olyckelige dikteren Heinrich v. Kleist skrev sitt lustspel "Der zerbrochene Krug".

En av stadens många broar har bjälktak, så att man kan vandra över den framrusande Aarefloden som på en jättestor "Laube". Där måste man gå för att känna hur det känns!
Är det en klar dag ser man uppför höjderna den underbara Blümlisalp, vilken som en sannskyldig prinsessa Snövit ler och strålar i solskenet.

Ja, sådant är Thun, i få ord och sett genom turistens glasögon. Kommunikationerna dit äro utmärkta. På ena sidan Thunersjön den elektrifierade järnvägen Bern—Interlaken, på andra sidan den till svindlande höjd rakt över bräddjupen byggda spårvägen som går utmed Gunten och Beatenberg och för binder Unterseen och Interlaken med Thun; och så sjön med sina breda, praktiga hjulångare, motor- och segelbåtar.

En härlig sak är att befolkningen i Berner Oberland är den fredligaste förbud; vilket alltså varit som ett slags offentlig skampåle för vederbörande! — Man ser nästan aldrig en berusad person här.

Man kan alltså lugnt uppsöka även av turister sällan beträdda vägar. — En dag gick undertecknad alldeles solo upp mot Saxetur by, lyssnande till bruset från bäcken, som i en oavbruten följd av vattenfall hastar nedåt, skummande vit när man, lutande sig över bräddjupen, ser den därnere. Endast ett par hus ligger utmed vägen innan man når byn. — Då kommer bakom mig två kvinnliga turister och hinna ett par steg förbi mig, medan samtidigt uppför en ung kvinna kommer rusande med minst halvannan meter i steget. Det är otroligt med vilken lätthet och snabbhet infödingarne jaga "Bergab" och "Bergauf!" — Hon tvärstannade framför de båda turisterna och

Kvinnoskönheten förr och nu.

En bemärkt engelsk målare, sir W. Orpen, har i Weekly Dispatch behandlat frågan: Kvinnoskönheten förr och nu, och kommer därvid till slutsatser, som måste väl behaga kvinnan av 1924. Han skriver:

"Kritici, som inbillar sig, att skönheten flytt sin kos under dessa bekymmersamma tider, sluta aldrig att klaga över försynmandet av dessa pittoreska typer, vilkas bilder pryda väggarna i tallösa konstmuseer. De antyda, att en utställning av kvinnor i polkahår i sällskap med sina kavalerier med tandborstliknande mustascher skulle utgöra ett slående bevis för en sorglig tillbakagång av de konstnärliga idealen.

Det är svårt att förstå, hur sådant tyligt nonsens kan vinna gehör. I stället för att visa tecken till avtagande i kroppslig skönhet ha våra samtida ett mycket fördelaktigare utseende än deras förfäder.

Intel ljuvt leende 1800-tal.

Som varje artist vet, så förblir människans ansikte tämligen oförändrat under tidernas lopp, och alla typer stå upp på nytt med förväntade trohet det ena tidevarvet efter det andra. Den avgörande skillnaden mellan det förlutna och det närvarande är i en målares ögon, att nutidens släkte utmärker sig för mera karaktär, och det finns därför betydligt mycket mera lämpliga modeller nu än i gångna tider med deras fäsliga "pittoreska" skönheter.

Ett pipskägg å la van Dyke eller böljande militäriska polisonger kan förläna ett distinguerat utseende åt ett ansikte, som saknar intelligens. Ett skärt och vitt dockansikte, ommamat av skälmska lockar under en enorm hatt har alltid verkat tjugande på somliga och kommer nog alltid att göra det. Men sådana modeller äro nu ej längre eftersökta som en källa till inspiration och ha ingen betydelse i konsten.

Moderna målare vilja ej längre

fortgå på den gamla vägen. De förkasta forna tiders sätt att måla porträtt, utan hänsyn till den verkliga likheten, till än så samvetsgranna efterbildningar av föremålet. Våra förfäder voro mindre anspråksfulla modeller än nutidens, ty de önskade avbildas så som de sågo ut, och ej så som de verkligen voro i sig själva.

Nu för tiden är det en karaktärs-skildring, som varje porträttmålare söker åstadkomma. Om han är nog lycklig att få beställningar, så har han ingen svårighet att finna idealiska skönhetstyper i förunderlig mångfald, och, vad som är lika viktigt, ansikten med karaktär i.

Kraftigare men lika tjugande.

Den livliga unga damen av 1924 med sina flättrullar och sitt hela utseende i övrigt av käckhet och själv-tillit står ej i något avseende efter för sin ljuvt leende syster av det 18:de århundradet. Våra moderna kvinnor äro av ett hårdare gry än deras stammödrar och äga ofta en själstyrka, som inspirerar en artist till att överflytta åtminstone något av deras personligheter på den döda duken. För att åstadkomma detta blir han tvungen att offra det pittoreska.

Det finns en egenskap i målarens själ, som ser vad en man eller kvinna är, snarare än hur han eller hon ser ut. Om man målar endast, vad man ser med det yttre ögat, löper man fara att frambringa en själlös förvrängning av modellen. Konsten regeras ej längre av dekorativa lögn. Artister välja ofta ansikten, som i forna dagar skulle klassificerats bland de rysansvärda, och måla dem så, att de bliva vackra, ty de lägga in karaktären i målningen.

För att vara trogna mot sin konst måste de måla med själen och fästa mer uppmärksamhet vid hjärtat än vid de yttre dragen — var och en

utgöt sig i en vild ordström på schweizerdialekt.

Tystnad och stirrande —
Så på högtyska:
— Verstehe Sie deutsch?
— Ja — ein Kleine!

Den unga kvinnan skakade på huvudet ungefär som när man uppper allt hopp, tog ett av sina jättsteg i riktning mot mig och frågade om jag icke hade sett litet barn som såg så och så ut.

Jo, det hade jag sett längre ned. — Och så fortsattes den vilda jakten. Nog äro tiderna sedan de första människorna bodde här bra förändrade! Men nog kunde man tänka sig en ung, vild, halvnaken kvinna komma stormande ur sin bergåla för att rycka sitt barn ur det hotande fördärvet i gestalt av en minotaurus eller något i den vägen! I ett och annat blir människohjärtat sig likt genom sekelna!

**SKANDINAVISKA
KREDITAKTIEBOLAGET**
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

(Inf. gen. Göteborg. Tandläkarsällskap)

Tandläkare Anne-Marie Heijde
Vasaplatsen 1. Telefon 15500.
Rådfrågning: Vard. 1/2 2—1/2 3, övriga
tider efter avtal.

veta vi ju, hur bedrägliga dessa kunna vara.

Porträttmålaren har i vår tid ett vidsträckt område än någonsin att välja på. I synnerhet är detta förhållandet i fråga om kvinnan. De moderna kvinnomoderna äro mera artistiska än de gamla, och under det kvinnorna förkastat mycket av det rent pittoreska, ha de förvärvat en karaktärsstyrka, som gör de kvinnliga skönhetsstyperna mer tjugande än någonsin.

Teori och praktik.

— En stilig kvinna! En förfärligt stilig kvinna! sade min vän estetikern, etikern och moralisten i 7 berömda upplagor, då vi vandrade med till båten från ett njutet "five o'clock tea" i den beundrade damens hem.

Och han vände sig om och svängade hedersbetygande sin bredbrättade hatt för en citronfärgad gestalt, som skymtade på balkongen till ett estetiskt hus mellan grandungens toppar i det lilla villasamhället.

— Godheten, deklamerade han, godheten är den förnämsta av dygder hos er kvinnor. Skönhet, rikedom, intelligens äro mångas privilegium. Godheten blott de utvaldas. Det är en inspirerande egenskap, och den dag vi kunde förmå att upphöja den till den förnämsta, den mest dyrkansvärda av dygder vore världen det tusenåriga riket nära.

Hans ord utgjorde en direkt fortsättning av den etiska konversation, som beledsagade det sköra klirrandet av de utsökta kinesiska kopporna i den estetiska villan. Och denna konversation var i sin tur inspirerad av det tyska sommarbarn, som villans ensam, förmögna ägarinna upptagit i sitt och sina två tjänarinnors hägn och vård. — Vad var naturligare än att en dylik offervillig handling skulle hänföra en estetikern, etikern och moralist, som vunnit berömmelse och 7 upplagor för sina tankars godhets skull!

Vi hade under samtalet nått bryggan. Den vita leksaksbåten låg redan med ångan uppe. Det var söndagskväll och mycket folk.

Min vän och jag trängde oss in på mellandäck. Alla sittplatser voro redan upptagna, och vi fingo nöja oss med att stå. Ett och ett halvt huvud över mig hörde jag min väns låga röst tala visa och gyllene ord om godheten.

Plötsligt föll min blick på ett uppåtvänt ansikte aldeles framför oss. — Var det — var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo, — Ja, det var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo,

— Ja, det var det inte? — Jo,

Hemmets tidning

— är —
Göteborgs Aftonblad

Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.

I varje nummer, värdefulla artiklar i olika
frågor, berättelse,
följetong, kåserier.

Pr kvartal 7.50 fritt hemmburen.

Lösnummerpris 10 öre.

visst var det! Men det var nu omöjligt att se att den lilla slitna gestalten i den vända och tusen gånger omprässade cheviotsdräkten en gång varit en ung, glad, firad studentska med de mest lovande framtidsutsikter. En gammal bekant till esteten och mig!

Vi kände båda till hennes historia. Hur hon tidigt spänts för försörjningslässet för att slutligen, när tiderna blevo onda och människornas öden hastigt förvandlades, få draga det helt allena för åldriga föräldrar och en sjuk yngre bror. I femton år hade hon vandrat sin lilla obemärkta bana mellan en ordinarie avlönad plats och ett av allt trängre, och trängre förhållanden präglat hem, där hon på en gång fick tjänstgöra som familjeförsörjare, hushållerska, sömmerska och sjuksköterska. Ensam kunde hon ha haft det lysande, ätit sig rund och vacker och klätt sig i citrongul kläder. Men nu vittnade hennes håliga kinder och blankslitna kläder om att andra tärde den mat, som kunde ha bibehållit hennes ungdom, och att andra fingo nödtorvtiga kläder på den lyx, hon måste försaka.

Nu möttes våra ögon, och hon log vid det ömsesidiga igenkännandet — det öppna, friska barnsliga leendet från studietiden. Vi växlade några okonventionella nickar, och jag gjorde esteten uppmärksam på att han borde hälsa på en gammal bekant.

Han såg sig sökande omkring, och blicken stannade på den lilla gestalten i den blanknötta cheviotsdräkten. Ögonen fingo ett flackande uttryck, hatten lyftes vårdslöst och avmätt, och dess ägare fick efter påsättandet ett intensivt intresse för utsikten.

En fin rodnad sköt upp i det tärda ansiktet. Hon hade blixtnabbt förstätt, att hon blivit en annan — en deklarerad.

Maskinen satte sig i gång. — Bracka — bracka — bracka — bracka! lät det för mina öron nerifrån maskinrummet.

Färden fortsattes under tystnad. Vid avstigningen skymtade en blanksliten cheviotsdräkt bland människoströmmen några steg framför oss.

— En beundransvärd dotter och syster, sade jag till min vän esteten. Hans blick följde likgiltigt den bortgående.

— Det är förfärligt vad hon blivit gammal och sjaskat till, kom omsider hans kategoriska omdöme.

Jag kan inte erinra att han i sina 7 berömda upplagor gjort någon särskild reservation mot godhetens eventuella konsekvenser. Men jag väntar nu att han bryter in en dylik not i en kommande 8:de upplaga.

Ragna Peters.

Akademiskt bildade kvinnor

hålla i slutet av juli en kongress i Kristiania. Sammankomsten inleddes den 28 juli med en välkomstmiddag på Grand Hotel, till vilken kongressens alla deltagare äro inbjudna. Dagen därpå äger öppningshögtidligheten rum på universitetet, med hälsningstal av professor Kristine Bonnevie, varefter följa anföranden av d:r Sundqvist (svenska), Klara Black (danska) och Jenny af Forselles (finska) samt av professor Caroline Spurgeon, ordf. i den internationella federationen av kvinnliga studenter.

Bland kongressens mest bemärkta deltagare torde kunna räknas den engelska kolmagnaten viscountess

Brand- och Livförsäkrings-Aktiebolaget

SVEA

Göteborg.

Helg.

Känner Du vägen som böjer
in mot din ensliga själ och för ut
lång bort, där solen dröjer
över en rymd utan gräns och slut?

Därmer dig ej detta skira,
själens strålande helgdagsljus
som glansen från kyrkans spira,
när en söndag vid klockklang den när ditt hus?

Darlar den icke om blomning,
om vardandets härliga morgon av vår,
och ger aningar om fullkomning
i en tid utan räknade dagar och år?

J. A.

Min kaffepanna.

Att kaffepannor äro ett hetsigt och fräsande släkte vet ju envar, men de flesta nöja sig dock med att puttra och spotta litet grand, när deras humör nått kokpunkten. Men min kaffepanna blir så blyxt etter rasande, som ville den flyga i atomer varenda gång den skall sköta sin tjänstgöring. Och ändock — men otack är världens lön — har hon det maktigt som en monopoldirektör. Två uppvaktningar om dagen — en timmes tjänstgöring ungefär! — finns

Rhondda, som utlovat ett föredrag "Kontroll över industrien". Lady Rhondda är bekant för sitt försök att bereda de kvinnliga medlemmarna av parståndet (the peeresses in their own right) tillträde till engelska överhuset. Försöket strandade på lordernas motstånd, men kommer antagligen att upprepas inom en nära liggande tid och då troligen med lyckligare resultat. Lady Rhondda är vidare utgivare av en välredigerad kvinnotidning "Time and Tide".

I kongressfestligheterna ingår även ett garden party hos drotningen på Bygdö kungsgård.

det någon människa i kristenheten som tycker att den kaffepannan behövt bli revolutionär?

Herr Kopparkastrull däremot är ett högst beskedligt vapen. Man blir kanske sådan av att blott umgås med potatis — ifall nu även en kastrull "ist var er isst".

Det råder ett kantigt förhållande mellan dessa mina bägge paradkäril i min spis. Jag har alltid tyckt mig förstå att kaffepannan ansett sig för fin att umgås med kastrullen, och att kastrullen å sin sida i medvetandet att vara av sämre materia demonstrerat sitt förakt för kaffepannan.

En morgon överraskade jag likväl herr Kopparkastrull att ligga nedramlad på knä från sin sotring framför den lilla kaffepannans fötter.

— Här försiggår något allvarsam! tänkte jag och beslöt på människans vanliga sätt att utspionera meningen med mina underhavandes misstänkta förhåvanden.

— Uppstår tycke kunna vi ju ingå äktenskap, hörde jag kastrullen säga.

Gör som alla andra
förståndiga människor:

"Viskaforsa"
Skorna!

SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOLAGET
VISKAFORS.

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.

för alltid på lager alla
VISKAFORS
skodon till fabrikspriser.

**Har Ni
något**

att sälja, köpa, hyra ut eller
byta, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Morgonens förnämsta annonsorgan

**Söker Ni
någon**

tjänare, våning, plats, eller
annat, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Göteborgs största morgontidning.

**BLOMSTER-
hälsningar**
över hela jorden.

Beställningar å blommor ombesörjes kostnadsfritt under garanti för omsorgsfullt utförande å alla platser av

Vasa Blomsterhandel
GUSTAF EKMAN

Telefon 4314 — 10365. Telegr. Vasa.
Medlem av Föreningen för blomsterbeställningsförmedling samt de internationella organisationerna F. T. D. i U. S. A. samt B.-V. i Tyskland. 6000 medlemmar.

Säg det med Blommor!

MERKURTVÄLEN
använd enligt bruksanvisningen
giver ett stort resultat.

parkastrullen och slokade vemodigt med sitt långa skaft.

— Nej, ni har väl aldrig varit i något bättre hus, sade kaffepannan föraktligt. I det här huset får man ju inte uppleva någonting. Och så är människan till på köpet göteborgare. Göteborgarna förstå inte det som är trevligt.

— Hur så? sade kopparkastrullen sorgset. De äta åtminstone fläsk och bruna bönor. Men varför flyttade ni någonsin ifrån en så fin familj, mamsell kaffepanna? — Ni är så vacker när ni talar. Alldeles som en sol!

— Ah, sade min kaffepanna, och jag tyckte minsann hon såg riktigt mänskligt ut i uppsynen, det vet nog ni bäst, herr Kastrull, att ingen bestämmer över sitt eget öde.

Kastrullen suckade härvid så att den höll på att ramla ännu mer framstupa av hjärtekväl.

— Och sedan är det sådana märkvärdiga ordningar här i huset! Aldrig får jag stå på en bricka med tända ljus som för i världen — aldrig besöka den övriga våningen. Bara stå här i denna tarvliga spis, där det icke ens finns ett tänkespråk att titta på. Och aldrig har den där människan något festligt för sig. Säg mig nu, om ni förvänar er över, att jag är vid dåligt humör! När man har sett bättre dagar och umgåtts med fint folk, då tal man sannerligen inte att bli behandlad som jag nu.

— Men mamsell talade aldrig om, hur det gick till att komma från det fina huset, päminste kastrullen nyfiket.

— Nej, minsann, det glömdes jag. Och det gick för resten i en sådan fart, att jag knappt minns det. Det kom en ny jungfru som anmärkte på att jag hade näsan för långt ned. Hon påstod att det var bättre om den satt uppe vid pannan. Har ni hört något så tokigt? Och så blev jag nedsatt i ett mörkt hål en dag och fick resa långa vägar — och när jag slapp ut igen, befann jag mig i det här köket. — Jag sörrer mig grön över att ej veta något om societén. Men var god, herr Kastrull, och rädd mig er hand, skall jag se, om jag inte kan hoppa ned från den här piedestalen...

Jag sprang fram och grep min kaffepanna i tuten.

Och i harmen över vad jag hört, slog jag henne full med vatten.

— Där skall du få för göteborgare, sade jag. Men hon begrep ingenting.

— Det förstär jag inte! sade kopparkastrullen ängsligt.

— Det är brutna förlovningar, utnämningar, förmålningar, olyckliga äktenskap och magnifika middagar m. m.

— Det förstär jag inte! sade kopparkastrullen ängsligt.

— Det är brutna förlovningar, utnämningar, förmålningar, olyckliga äktenskap och magnifika middagar m. m.

— Det förstär jag inte! sade kopparkastrullen ängsligt.

Offentliga nöjen.

Lilla Teatern.
Varje afton kl. 8.
Söndag 7 och 9.
Bröllopet på Solö.
Slottskogens Friluftsteater
Vid gynnsam väderlek uppföres varje afton kl. 8 e. m. Selma Lagerlöfs KONUNGEN. Sista veckan.

City SKO-MAGASIN
KUNGSFÄRDEN 51 • TEL. 9179

Förnämsta inköpskälla av lätta **Sommarskodon**

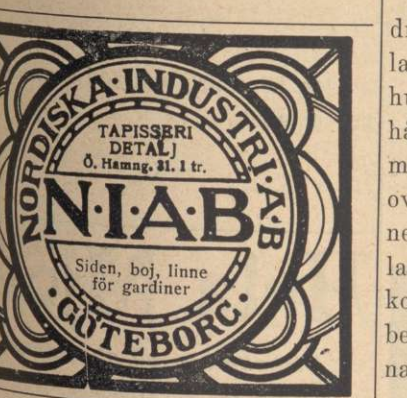
Var lunchar man bäst?

Björngårdsvillan Slottskogen
1sta kl. matsals- och konditörsservering. Musik dagligen. Fjöllets priser sänkta med 20-25%. Best. pr. tel. 19268.

Dita Bandets Restaurant
Kungsgatan 41. • Telefon 107 89.
Slottskogen, vid stora dammen.

Arg och besatt som förut stod hon och puttrade på gassisen. Innan utbrötet den morgonen tog slut, fanns blott en, säger en kopp kaffe kvar i henne. Resten var sump. I morgon går jag till lumphandlarn.

Lilith.

ROMAN
Av Florence Warden.

Auktoriserad översättning av Margareta Heijkel.

— Följaktligen har han pratat bredvid munnen. Du borde försökt, när du träffade honom hos fröken Vivian... försökt att...
— Försökt vad, mamma?
Lilith såg lugnt på modern. Fru Ames höjde hjälplöst på skuldrorna och utbrast i en klagande ton:
— Du kunde väl ha gjort något. Du erkände ju själv att mannen icke var så obehaglig som du väntat, och du kunde därför ha begagnat dig av hans vänliga känslor för dig.
Lilith skakade energiskt på huvudet.

Varför

sitta ej kvinnorna som nämndemän i häradsrätterna och som illiterata bisittare i rådhusrätterna och behövs ett kvinnligt lekmanainflytande i våra underrätter?

Av Advokaten jur. kand. **HILMA HANSSON-SÖDERQVIST.**

På första av ovan rubricerade frågor svaras: Än så länge får kvinna enligt lag varken vara ordförande eller ledamot av häradsrätt; ej heller tillåter lagen att hon är illiterat ledamot av rådhusrätt. I fråga om nämndemän säger lagen tydligen ifrån i R. B.: 1: 2 "att till nämndemän är valbara varje inom valkretsen bosatt man". I fråga om val av ledamöter i rådhusrätt användes i regeringsformen om valberättigade, uttrycket "personer", men torde nog därmed få förstås män. I lag 20 juni 1905, som innehåller bestämmelser om särskild sammansättning av vissa rådhusrätter vid behandling av handelsmål står uttryckligen föreskrivet att det skall vara "två handelskunniga män". Däremot torde intet lagligt hinder förefinnas för kvinnor att vara ledamot av tryckfrihetsjury, ehuru några rättsfall peka på en motsatt uppfattning av Tryckfrihetsförordningen § 5, mom. 1 och 2, där det likväl talas om att ifrågasvarande jury skall bestå av nio personer och att valbara äro "inom länet boende för medborgerlig dygd välkända personer".

Mot ovanstående kan invändas att vi nu ha fått en lag av 22 juni 1923 som principiellt fastställer kvinnas behörighet till statsjänst och annat allmänt uppdrag. I denna lag äro emellertid i § 2 vissa uppräknade tjänster förbehållna män såsom militära, dylika med vilka äro förbundna viss ledareställning och bevakningsskyldighet o. s. v. samt har i fråga om ordförandeskap meddelats viss restriktion. Som framgår av betänkandet till förslag om lag ang. kvinnas rätt till statsjänst var ursprungligen meningen att kvinna utan vidare skulle liksom man ha rätt till domartjänst, vilken medförde ordförandeställning. Emellertid heter i lagen av 22 juni 1923 om dylik befattning i § 2, mom. 2: "Konungen äger meddela särskilda bestämmelser ang. villkor för kvinnas tillträde till domartjänst, med vilket är förenad skyldighet att föra ordet i underrätt å landet".

I fråga om annat allmänt uppdrag till vilket väl nämndemanssysslan och illiterat ledamotskap av rådhusrätt får räknas, göres det förbehållet att detta icke får vara förbundet med åliggande som enligt § 2 (se ovan) utgör hinder för kvinna att inehålla statsjänst. Det är möjligt att lagstiftaren tänkt sig även här att konungen skulle utfärda särskilda bestämmelser ang. villkor för kvinnas tillträde till domartjänster, för

vilka icke erfordras juridisk utbildning. Emellertid även om så icke varit fallet utan kvinna enligt ifrågasvarande lag får anses behörig till såte som lekmanabisittare i underrätterna, vilket är sannolikast, äro bestämmelserna ang. kvinnas valbarhet till nämndemannaskap och sysslan som illiterat rådmann ännu så länge ineffektiva. Lagen om kvinnas behörighet till statsjänst och annat allmänt uppdrag skall nämligen träda i kraft "den dag Konungen med riksdagen bestämmer".

Behövs nu ett kvinnligt lekmanainflytande i underrätternas lagskipning? Ja, framför allt i familjerättsmål, i brottmål, där de anklagade äro kvinnor eller yngre manliga förbrytare och varför icke i leveranstvister. Kvinnor ha oftare finare väderkorn på ohederlighet än mannen och domstolarnas uppgift är väl i alla fall att skydda hederliga, lurade medborgare gentemot skojarna. I fråga om äktenskapsskillnadsprocesser och andra familjerättsvister vore i rättsskipningen ett kvinnligt inslag överdär. Egentligen är det ej underligt att utslagen i dylika mål exempelvis rörande underhållsbidrag efter skilsmässa, vårdnadsfrågor, besöksrätt för moder o. s. v. blir så orättvisa som de bli ibland, fotade som de äro på enbart manliga synpunkter. Kvinnor som lekmanaelement i våra underrätter behövas i minst sagt lika hög grad som i den juridiskt utbildade ordförandens stol. Det är inte först och främst kunskap i lagen, och juridiskt skarpsinne som är av behov från kvinnohåll; av dylikt ha vi redan en hel del hos männen. Det är den moderliga, sunt tänkande och rättvisa kvinnan som ej bör förvägras i vår förtorkade rättskipning där formerna ofta betydligt och människorna bakom handlingarna intet. Justitia symboliseras av en kvinna. Må vi tänka på att detta förpliktar då som vi hoppas i en snar framtid portarna på vid gavel slås upp för oss till ännu ett nytt område: Rättskipningens.

Handskkompaniet
Drottninggatan 42
TELEFON 15379
GÖTEBORGS
ALLTID TREVILIGA NYHETER I
HANDSKAR och VANTAR

Indisk saga.

En gammal indisk saga berättar att en ung nygift man bad sin fader säga honom, vem som i allmänhet är herre i huset, mannen eller kvinnan.

Fadern svarade leende:
— Du får pröva dig fram, min son. Här ger jag dig hundra höns och ett par hästar. Kör omkring med dem och håll vid varje hus du kommer till. Av de hundra hönsen skall du ge ett till varje man, vilkens hustru är herre i huset, men en av hästarna skall du ge till den man, som själv är husets herre. Har du förstätt mig?

Sonen tackade, placerade hönsen i vagnen och körde bort.

Han hade redan stannat vid nittionio hus och givit bort de nittionio hönsen, då han kom fram till ett litet ensligt hus på landet. Här framställdes han samma fråga som han gjort så många gånger förut.

— Vem är herre här i huset?

— Naturligtvis jag, svarade mannen självsäkert.

— Kan du bevisa det?

Mannen ropade på sin hustru, som ivrigt bekräftade, vad mannen sagt.

— Välj då en av mina hästar!

sade den unge mannen tillfredsställd.

— Jag väljer den bruna.

— Nå, så tag då den!

Men i detta ögonblick drog hustrun sin man avsides, och efter att ha fört ett viskande samtal med henne, sade-mannen.

— Nej, jag tror hellre jag tar den grå.

— Nej, du skall få en höna i stället, sade den unge äkta mannen och körde hem.

Men sagan förtäljer icke, huruvida han för sin hustru röjde något om resans resultat.

Fredrik II-anekdoter.

En major, som ämnade för fjärde gången ingå äktenskap, ingav en ansökan om tillstånd härtill till Fredrik den store. Denne skrev på marginalen:

— Från och med nu får major v. d. H. gifta sig så ofta han har lust.

En berömd sångare skulle en gång presenteras för Fredrik II av Preussen. Då mannen närmade sig, upptäckte konungen, att han hade mycket trasiga skor på sig. För att visa honom sin missbelåtenhet därmed, frågade han vid presentationen, om han verkligen vore den berömda man, som man berättat om för honom.

Sångaren, som var begåvad med en god portion inbilskhet, svarade:

— Jag vet icke, Sire, dock får jag väl säga, att jag har en röst, som jag kan göra med, vad jag vill.

— I så fall, genmålde kungen, var snäll och gör sig framför allt ett par anständiga skor.

En mor.

Hon märktes icke på gatan eller i det offentliga livets brokiga och frappanta ström.

Hon var en bakgrundsmänniska — stark som den bärande jorden, anspråkslös, färglös och stilla.

Men i hemmet — när man kom in i hennes ljusa, vänliga hem, då växte hon och blev liksom en annan, en mera betydande, en personlighet.

Hon hade ett blont, blögt ansikte, som en gång i tiden måtte varit mycket, mycket ljusst med blekskär hy och i en ram av gyllene hår, som kunde skimra rött, då solen lyste på det. Men de vackra färgerna hade nu bleknat, de fina, mjuka linjerna ändrats, och ansiktet hade blivit färglöst och åldrigt.

Det var ett ansikte, som man kunde undgå att se alls och som man icke kunde glömma, sedan man en gång verkligen sett det; sett det på dess rätta plats i hemmet, där det stämde så väl med allt, där blicken och gestalten fingo liksom tusen nya uttryck, där hon i sin tåliga mildhet kunde bli värdig och imponerande, med ett ögonkast dirigerade eller smeka, med en rörelse av sin hand trösta eller förkrossa. Där hennes väsen och vilja spårades i allt — i det vissa över rummens mjuka frid, i makens lojala sätt som husfader, i barnens gränslösa tillgivenhet, obruten och omutlig som en livvakt.

Det var den hemlighetsfulla, eviga förnyelsen av hennes kärlek som gjorde henne så stark. Den hade räckt för allt — genom allt. Men barnen voro de närmaste, närmare än maken. Envar av dem var liksom en nerv i hennes hjärta, som kunde skälva smärtsamt eller lyckligt vid minsta beröring. Då hon tyst satt och betraktade dem, kom och gick ett skiftande uttryck i blicken som om de ännu med fina trådar sammanhängt med hennes sköte. Dit drog de även och sökte sitt skydd, de största såväl som de minsta. Och det låg liksom en magisk kraft i hennes händer, när de smekande foro över dem alla, en efter en. Dessa bleka, ömma händer som så outslutligt buro tröstens balsamiska kärleksgåva.

Och dock visste kanske ingen hennes fulla värde, förrän den dagen kom att hon måste lämna hemmet. Hon var sjuk. — En operation med tivelaktig utgång, hade läkaren sagt till maken på dennes entragna begäran att få veta hela sanningen.

Mor bort! Det var som om själva jorden vikit och försvunnit under dem alla och öppnat ett gapande tomrum. De sökte läsa sitt öde i hennes ansikte, känsligare än någonsin för dess minsta skiftning, tack-samma för varje leende, avundsjuka på varje minut, som de icke fingo vara i hennes närhet.

Hon gick ännu och sysslade ibland dem. Hon hade mycket att ordna och bestyra, innan hon kunde ge sig

ännu mera, när de se att vi uppsöka honom?

— Det får ingenting betyda. Vi måste övertala honom att tåga, om det finns en möjlighet. Sir George förefaller att vara gentleman, och om vi endast äro tillräckligt ödmjuka, skall han säkert visa sig vänlig och förlåta.

Vid de sista orden blev Lilith likblek.

— Låt det hellre vara! sade hon häftigt. Det ligger en viss sanning i det gamla ordspråket, att man icke bör väcka den björn som sover. Du vet icke, hur han kommer att upptaga din inblandning.

Men den gamla damen vidhöll sin ståndpunkt.

— Det ordspråket passar icke här, förklarade hon. När han vet, vilka vi äro, väntar han alldeles säkert att vi skola uppsöka honom.

Lilith förstod att allt vidare motstånd var hopplöst och saken blev icke mera vidrörd. Men då fru Ames följande eftermiddag gav sig ut på sin sedvanliga åktur, bad hon icke såsom annars dottern följa med och

Vill Ni ha vackra
Hållbara Gardiner

Tangens Gardiner
platsens största sortering hos
A.-B. Carl Johansson
Kungstorget.

frist för den sömn och vila, från vilken hon måhända icke skulle återvända.

Hon grät icke och talade icke mycket. Stilla och modigt som hon gått mot allt det andra gick hon även mot detta. Men dödsaningen steg ofta som en namnlös ångest upp i hennes bröst, kvalfullare och mera hotande nu än under de tider hon samtidigt känt ett nytt livs hjärta klappa under sitt eget.

Och när hon sista aftonen sist av alla gick genom rummen, nästan kvävdes hennes bröst av gråt.

Hon stannade i rummet utanför barnens sängkammare. Hon hade icke mod att gå in — icke än.

Det sparsamma ljuset från ett yttre rum tog upp den bleka konturen av hennes ansikte och raka, mörka gestalt, som tveksamt stannat.

Hon hade behov av en liten stund med sig själv, bara en liten stund. Hon hade behov av liksom gömma sitt ansikte för alla, alla, och få överlämna sig åt den gråt, som nästan kvävde henne.

Sista aftonen. Kanske den sista. Hur skulle det gå med hennes barn om hon icke återvände? Vem skulle känna för dem som hon, älska dem som hon, tåla dem som hon?

Hon hade sjunkit ned på en stol i det skumma rummet och de första lindrande tårarna runno varma över hennes händer.

Men någon därinne hade hört hennes steg och ropade frågande hennes namn:

— Mor! Är det mor?

Hon reste sig rak. Och utan att tveka skyndade hon in genom dörren för att vända sitt hjärtas kvalfylldhet i ny tröst.

Det var nu ett hem tillstängt för yttrevärlden, vari barnen vallade omkring som en flock får utan herde. Vid bordet stod mors plats tom — i vardagsrummet, vid det runda bordet, där hon oftast hållit till, sken solen tyst över tomrummet. Där hade hon brukat att sitta och laga och sy, utdelande lappar åt barnen, som lekte omkring henne. Nu var här så ödsligt och tyst, att man hörde en flugas entoniga surrande. Någon av de yngsta, som glömde sig ibland, kunde komma inrusande med strålände ansikte och liksom få ett slag av tystnaden. Stanna och betryckt

gav kusken order att köra till The Towers.

Överste Seafields hus var en stor långsträckt byggnad, vartill ägaren alltbland då lusten fallit på honom låtit bygga den ena flygeln efter den andra, tills hela huset blev en enda oformlig massa, med ett biljardrum skjutande fram i ett hörn, en vinterträdgård i ett annat och en överbyggd tennisplan i ett tredje.

Fru Ames lät vagnen hålla utanför den endast sällan öppnade porten, gick till fots den igenvuxna vägen genom parken och ringde på.

Överste Seafields gamle tjänare, som i en person var husets hovmästare, trädgårdsmästare, ridknekt och stundom kock, öppnade och meddelade på hennes fråga att sir George Paradine var hemma samt bad henne stiga in.

Den lilla damen i den duvfyrgade sidendräkten följde tjänaren genom en stor hall, vars marmorgolv och höga tak gav den en viss prägel av mausoleum.

Tjänaren fortsatte uppför en bred marmortrappa och fram genom en öde korridor. Här stannade han och

A. LUNDBLADS
Begravningsbyrå
REKOMMENDERAS
Kungsgatan 12. Göteborg.
Tel. 11045, 776 ank. bostaden.

Sänd Eder **Tvätt** till
Tvättanstalten Västkusten
Vegagatan 46. Göteborg. Tel. 44443.
Omsorgsfullt arbete. Snabb leverans.

Varje förständig husmoder

använder

Pellerins Margarin
i hushållet

vändas tillbaka med misstråkningen
min på sina barnadrag.

Hon var borta — men hon fanns
ännu.

Det sipprade lakoniska meddelan-
den från det stora, vita sjukhuset,
som låg högt uppe i solskenet utan-
för stadens gränser — en lång, het
sommarväg, som fadern färdades
varje dag, endast för att i entrén få
höra några ord om henne.

Det gick upp och ned med sjukdo-
men — barnen läste på faderns an-
sikte hur förhoppning och misströ-
stan växlade.

På femte dygnet fick han besöka
henne, men en helt kort stund. Han
skönjde dunkelt hennes bleka an-
sikte i det dämpade dagsljuset bak-
om skärmen, anade i hennes blick
hennes stilla kamp mellan tålmod
och längtan. Hon frågade honom om
barnen, en efter en — o, hur han
kunde höra på hennes stämning hur
hon i sina tankar levde blott med
dem. Då han höjde sig ned för att
kyssa henne till avsked, slog hon ar-
marna om hans hals och tryckte sig
intill honom som hade hon velat be-
jaga honom att i denna smeknings in-
nerlighet förstå en outtalad bön.

Och dagarna gingo. Så överkliga,
drömligt tysta och osammanhängande.

En middag hade han det efter-
längtda budskapet med sig. I över-
morgon skulle mamma komma hem
igen. Han skrattade nästan av glädje,
genom hela hemmet spreds liksom en
elektrisk ström av nytt liv.

Mamma kommer hem igen! Mor
kommer tillbaka!

Man började ordna och feja som
för en stor högtid. Fadern gick i te-
ten, utdelade order, resonerade med
sina barn och gav dem nya uppslag.
Mor skulle se att hon var väntad.

Snart doftade högsommarens alla
blommor i de prydliga rummen —
rosor och idel rosor i mors egen ar-
betsvärd. Och det stod även en ny,
fin möbel — ett vackert litet sybord
i mahogny med inlagd skiva, som hon
så länge önskat sig, men som maken
icke ansett sig haft råd att köpa. Men
nu stod det där i alla fall. Och i slut-
tet av korridoren hade äldste gossen

satt upp en transparang över guirland-
er av grönt, ur vilket i stora utsi-
rade bokstäver det genast skulle lysa
emot henne, då hon trädde in: Mor!
Välkommen hem!

Hon kom på eftermiddagen, stödd
av faderns arm. Hon såg så hög och
blek ut, ansiktet var så underbart
genomskinligt och milt. Barnen,
som med klappande hjärta samlats
i flock, stormade jublande emot hen-
ne, ville omfamna henne, ta henne
i besittning. Men fadern höll dem
tillbaka, rädd att de skulle fresta
hennes krafter för mycket. Han höll
henne fast omsluten för att leda hen-
ne fram till en stol, som stått fram-
skjuten och väntat sen morgonen.

Men hon hade icke tid att vänta
så länge. Hon frigjorde sig med ett
litet leende som skulle förmildra ofä-
ligheten i rörelsen. Nog orkade hon
gå ensam nu! Nog rådde hon med
barnen!

Där hon nu vilade, kringringad av
dem alla, med den minste i sitt knä,
smekande och strålände, såg hon en-
dast dem. De fingo hjälpa henne att
kläda av sig handskar, hatt, halsduk
och kapp. När hon blottat huvu-
det, såg maken ett par grå hårstrån
vid den bleka tinningen — dessa för-
sta gråa hårstrån, som man vördar
dubbelt då man känner deras histo-
ria. Han förstod att de voro tysta
minnen från de dagar och nätter, då
hon, skild från sina käraste, sörjt
dessa avsked, som kunde blivit hennes
sista. Rörd smekte han det kära hu-
vudet, som blivit honom liksom en
jordisk försyn under ett långt och
lyckligt äktenskap. "Kära lilla
mamma", sade han, alldeles som barn-
en, "hur lyckliga vi äro allesam-
mans över att ha dig hemma igen!"
Och det syntes att de voro lyck-
liga. Ty det var som om de alla
känt kärleksmakten från denna kvin-
na, som man utan att observera skulle
kunna passera på gatan, men som i
sitt hem var en drottning, älskad
som en moder, firad som en hjältinna.

S. L. S.

Gåvor och välgärningar.

Envar är lik sin gåva, vare sig han
är fattig eller icke.

Den som har mottagit skall tala,
men givaren tiga.

Skriv oförrätter i sand, men väl-
gärningar i sten!

Den giver ej gärna, som frågar
först.

Den, som giver tills han tigger,
skall bli slagen tills han ligger.

Snar hjälp är dubbel hjälp.

Gud älskar en glad givare.

(Danska ordstäv.)

Damblusar, Klädningar o. Kjolar
köpas bäst och billigast i
O. F. HULTBERGS BLUSAFFÄR
Husargatan 40. Telefon 10318.

öppnade en dörr, genom vilken träng-
de ljudet av klirrande biljardbollar.
— Fru Ames, sir George, anmälde
Dobson och öppnade dörren på vid
gavel.

Med ett älskvärdt leende trädde den
lilla damen in i detta rum, som hon
en halv timme senare lämnade såsom
en ruin av en kvinna.

Dörren stängdes bakom henne.
Hon befann sig ansikte mot ansikte
med sir George Paradine, som med
en cigarr i munnen, roade sig med
att spela biljard med sig själv.

Baronen blev synbarligen förvir-
rad vid fru Ames inträde. Han lade
cigarren ifrån sig och förde henne
artigt till andra sidan av biljard-
rummet, där ett par länstolar stodo
vid ett mindre bord.

Fru Ames tog alltjämt leende plats
i en av dem och yttrade på ett kon-
ventionellt sätt de konventionella
orden:

— Ni är säkerligen förvånad att
se mig, sir George Paradine. Och
or ni, som jag har anledning att tro,
känner mig, bör ni vara ännu mera
förvånad.

— Jag är alls icke förvånad, sva-

rade den unge mannen tämligen
strävt. Men det som verkligen över-
raskar mig är att ni kommer först
nu, om ni över huvud taget har nå-
got att säga mig.

Fru Ames skakade leende på hu-
vudet.

— Om jag vetat, att ni ville se mig,
sir George, skulle jag ha kommit för
länge sedan. Men vissheten att ni
hade orsak att neka att taga emot
mig, har gjort att det dröjt innan
jag fick mod att taga detta steg. Jag
kommer i all ödmjukhet och ber er
vara ädelmodig. Såvitt jag förstår
har ni varit det hittills. Ni har icke
berättat allt vad det ligger i er makt
att berätta. Jag har kommit för att
bedja er att alltjämt ingenting säga.
Som ni vet angår saken icke
mig personligen. Om den det gjort,
hade jag kommit för längesedan. Nu
kommer jag för andras skull, både
för att tacka er för det ädelmod
ni redan visat och att bedja er att allt
fortfarande visa det.

Sir George betraktade henne prö-
vande. Han var icke säker om, hu-
ruvida hon talade i god tro, eller om
hennes ord borde uppfattas som ironi.

Gyllenhammars
PATENTERADE
HAVREGRYN
Spara tid. — FÄRDIGKOKTA på 3 MINUTER. Spara bränsle.
OBS! VÅR HYGIENISKA FÖRPACKNING.

En berömd spåkvinnna.

Den 25 juni 1843 avled den på sin
tid så berömda "profetissan" Lenor-
mand. I femtio år hade hon bott i
huset nr 5 vid gatan Rue de Tournon
i Paris. På en skylt över ingången
till bottenväningen lästes orden:
"Mlle Lenormand, bokhandlare".
Hon sålde nämligen sina egna bok-
arbeten och kallade sig för bokhand-
lare, emedan lagen redan på den ti-
den var ganska sträng mot spåkvinn-
nor.

Man fick när som helst tillträde
till henne, sedan man anmälts av en
tjänarinna. Mottagningsrummet var
enkelt, men hemtrevligt möblerat.
Mlle Lenormand satt på en ottoman
med en praktfull peruk och en ståt-
lig persisk turban på huvudet, men
eljes enkelt och borgerligt klädd. In-
ga dödsfall, inga ormar, inga ske-
lett och inga upstoppade krokodiler
funnos i rummet — allt var mycket
enkelt inrättat där, och allt tillgick
också mycket enkelt. Hennes första
fråga var: "Vad för kortläggning
önskar ni? För sex, åtta, tio, tjugo
eller fyrahundra francs?" När den
besökande valt, studerade hon noga
hans vänstra hand, frågade honom
efter hans ålder, hans älsklingsblom-
ma, vilket djur han mest avskydde
och liknande saker. Därpå tog hon
fram korten, lät den besökande ku-
pera med vänstra handen och lade
sedan ut korten på den gröna bord-
duken. Omedelbart därpå började
hon med ögonen stadigt riktade på
kortens sina förutsägelser i vidlyftiga
och flödande ordalag, då och då över-
raskande åhöraren med något släen-
de, blixtrande uttryck. Var och en
lämnade tillfredsställd profetissan,
och de flesta försäkrade efteråt, att
hennes spådomar slagit in.

Hon var född i Alencon en 27 maj
1772, uppfostrades i benediktiner-
nunnornas kloster därstädes och lär,
när hon knappt var sju år gammal,
hade förut sagt abbedissans avsättning.
En månad efteråt slog hennes förut-
sägelse in. Hon förutsade även vil-
ken som skulle bli abbedissans ef-
terträdarska, och även denna profetia
gick i uppfyllelse tre månader
efteråt.

Så trädde hon ut i världen i käns-
lan av sin övernaturliga mission vid
en tid, då den franska revolutionen
redan hotade. Sorgliga, ledsamma
spådomar spådde hon; men den fri-
vola världen i Paris skrattade åt
dem.

En dag kommo tre unge män till

henne. Hon betraktade dem upp-
märksamt och sade allvarligt: "I
kommen alla tre att dö en våldsamt
död, ni — sade hon till en av dem
— följd av folkets välsignelser och
gjord nästan till en avgud, ni andra
följda i döden av förbannelser". Her-
rarna skrattade och gingo sin väg.
De voro Marat, Robespierre och St.
Just. Då Marat fallit för Charlotte
Cordays dolk, då folket sörjande burit
hans lik till Pantheon, och då
mille Lenormand fortfor med sina dy-
stra profetior, blev Robespierre oro-
lig och lät en morgon häkta profetis-
sian och föra henne till Concier-
geriets fängelse, som man då för ti-
den endast lämnade för att bestiga
schavotten. Den 9 Thermidor räd-
dade hennes liv och återgav henne
friheten, och Robespierres förföljelse
omgav henne med en ny nimbus.

Otaliga voro de, som nu strömma-
de till henne, för att av henne få höra
sina framtidsöden. Bland dem var
även en ung, djupt sorgklädd fru.
Hon hade förlorat sin make under
guillotinen. "Trösta er, madame, sa-
de mille Lenormand, "er väntar en
krona!" Denna dam var Josephine
Beauharnais. Någon tid efteråt gifte
hon sig med en då nästan okänd och
inflytelös general utan förmögen-
het och tänkte suckande: Jag får väl
avstå från den utlovade kronan.

Men nyfikenheten eggade henne
likväl och några veckor efter bröllo-
pet förmådde hon Bonaparte, vilken
som bekant ej var fri från övertro,
att tillsammans med henne gå till
Lenormand. Men hur stor blev ej hen-
nes förvåning, när profetissan sade
till henne: "I ert öde, madame, har
ingenting ändrats". Då nu Bonaparte
skrattande framsträckt sin hand,
utbrast mille Lenormand: "Hundra
segerrika slag, republikens räddare,
grundare av en dynasti, Europas be-
segrare!" Bonaparte blev allvarsam
och sade: "Jag skall försöka upp-
fylla edra spådomar, madame."

När mille Lenormand flere år efter-
åt förutsade Josephine hennes kom-
mande äktenskapsskillnad, lät Napo-
leon häkta henne. Hon fördes till
polisministern Fouché, som kom ihåg
henne. Hon hade nämligen, medan
han ännu var konventsdeputerad,
sagt: "Ni har nått högt; men ni
skall stiga ännu högre". — "Er pro-
feta har slagit in", sade han till den
fångna, "jag har stigit högre än jag
då kunde drömma om. Men har ni
även vetat på förhand, att ni nu må-

Duktyger och Vita Vävnader

till fabrikspriser
ALMEDALS FÖRSÄLNINGSMAGASIN,
Kungsgatan 55.

BERTHA ANDERSON

15 Korsgatan, Göteborg.
Stort urval av vackra Ylletyger, Viyella i ylle och bomull,
Bomullsfaneller. Handvävda, färgrika Bomullstyger, Hvita Väf-
nader, bästa fabrikat. **Strandkoftor, Lahmans Tricotunderklä-**
der, Strumpor, Underkjolar, Snörliv, Reformliv, Näsdukar,
Allmogegardiner, stort urval, Möbelytyger, Borddukar, stor sortering,
vackra mönster, **Linneduktyger, bästa fabrikat. Handdukar, Säng-
täckan, Filtar, Stiektäckan. Prima Ylle- och Bomullsgärner.**

Å helt stycke 10 %, samt å stulvar. • Till Tricotstickerskor lämnas rabatt å garner.

ste gå i fängelse och troligen ganska
länge kvarbliva där?"

"Ja visst", svarade Lenormand,
"jag har sett det i mina kort; men
även att er efterträdare, hertigen av
Rovigo, snart skall befria mig".

Och det skedde verkligen som hon
sagt. Fouché föll i onåd och avsat-
tes; sibyllan blev åter frigiven. Re-
staurationen gynnade henne. Hon
hade i sin bok "Souvenirs prophéti-
ques d'une Sibylle" förut sagt Napo-
leons störtande. Alla människor
strömmade nu till henne, och till sin
död fick hon leva ostörd som privi-
legierad profetissa. Madame de Staël,
madame de Tallien, madame Réca-
mier, Benjamin Constant och kejsar
Alexander av Ryssland besökte hen-
ne, och även många andra av den ti-
dens berömdheter läto henne spå sig.
Då hon dog, efterlämnade hon till si-
na arvingar 500,000 francs, sina pap-
per och talrika till henne skrivna
brev från berömda personligheter.

Fattig kvinna giver hönsägg för
att hon skall få gäsägg igen.

Man blir icke rik genom stora in-
komster, men genom små utgifter.

Rikedomen blir väl lastad, men
aldrig förkastad.

Man kör bättre med havre än med
piska.

Liten vinning smakar också väl.

Varför plågas med dåligt kaffe då Ni
kan få Swaländers kaffe! Butiker: Kungsg. 17
Korsg. 13, Bazar Alliance. Prova redan i
dag! Säljes endast i egna butiker.

ANVÄND ALLTID
Finness
SKOCREAM

Smakfulla Kransar
från
Hilda Henrikssons Blomsterhandel
Ö. Husargatan 37
Tel. 4250

BREVLÅDA.

Mimmi. Inga förhandslöften!
Men låt oss se på ert opus. Det är
kanske utmärkt, fast sommaren i
allmänhet, i synnerhet när den är
vacker, icke är någon god skrivtid.

Ung flicka! Mogna!

S. H., Fru G. B.—r. Omöjligt.

Bekymrad. Ni har alldeles rätt i
vad Ni säger. Produkten ifråga hål-
ler betydligt högre halt både i Stock-
holm och en del andra städer än i
Göteborg. Det är många iaktta-
gelse, och förvånande är endast, att
denna icke lett till en undersökning
av orsaken, vilken tvevelutan är av
den art att den kan undanröjas. Nå-
got skäl för ett verkligt allvarligt
bekymmer rörande näringsvärdet tor-
de dock knappast föreligga.

Fru M. Vi våga icke ta det åt
oss. Men hjärtligt tack för den upp-
muntrande tanken i alla fall.

Observer. Naturligtvis en till-
fällighet. I detta fall är det ju full-
komligt utsluter att det ena namnet
kan ha inspirerats av det andra.

Sommarlektyr. Ni torde äysita
ett arbete av Zola med detta namn.
Intar en särställning i hans produktion
och finns i svensk översättning.

Bröstkaramellen **ENGELBRETT**
Välgörande Lagligen skyddad
Välsmakande Endo tillverkare
Oöversvällad ÖSveptillfädd
A.-B. Karamellfabriken Engelbrett, Örebro.
Säljes överallt i **PRÅM** om 1 hg. å 50 öre.

RUM
m. el. utan inack, på längre och kortare
tid. Vegetarisk kost efter beställning.
H. Kyrkog. 14. 1:a v. **Fru Johansson.**

Att kunna göra med lätthet det
som är svårt för andra, det är talang;
att kunna göra vad som är omöjligt
för talangen det är geni.

Amiel.

Den är snart avklädd som endast
har en rock.

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

sättas en gräns, hur skonsamt man
än ser på det hela.

— Ja, naturligtvis.

Sir George tystnade för ett ögon-
blick. Och medan hans blick oav-
vänt vilade på gästens ansikte ut-
talade han därpå några betydelse-
fulla ord, som kommo henne att
sjunka samman.

Då han teg, reste sig fru Ames
skälvande och med ett hest, klagan-
de skri som från ett djur i dödsän-
gest stod hon framför honom, bok-
stavligt vacklande under den tunga
bördans ord lagt på hennes svaga
skuldror.

— Det är icke sant, det är icke
sant, flämtade hon.

Under några sekunder härskade
djup stillhet i rummet.

Slutligen sade sir George lång-
samt:

— Det är sant, vad jag sagt er.
Om det, som berättats mig, är sant
eller ej, kan jag icke bedöma. Det
bör ni veta bättre än jag.

Fru Ames ansikte hade undergått
en plötslig förändring. Det första
uttrycket av nannlös fruktan hade
efterföljts av förtvivlan och förvir-

ring och därpå åter av dödlig ångest.
Hon drog djupt efter andan och
sänkte blicken liksom fruktade hon
att baronen skulle kunna läsa hen-
nes känslor.

Det var tydligt att hon ställts in-
föra en situation, som hon ännu icke
fått tid att fatta. Hon greps av en
vild önskan att bara fly och tog ett
vacklande steg mot dörren.

Men blott ett, ty hennes ben väg-
rade att bära henne. Redan vid nä-
sta skulle hon ha fallit, om icke sir
George tagit henne i sina armar.

Sätt er ett ögonblick, sade han
vänligt, då han förstod att hennes
sinnesrörelse var äkta. Jag kallar
på hushållerskan och ber henne hjäl-
pa er.

Fru Ames skakade på huvudet.

— Jag vill hellre hem, viskade
hon matt.

— Som ni önskar. Stöd er på
mig, så skall jag hjälpa er ut till
vagnen.

— Tack!

Det kom som en knappt hörbar
viskning, och sir George betraktade
henne med oro. Men han ansåg det
räddigast att villfara hennes önskan,

och med ett: tillåter ni? lade han ar-
men om hennes lilla spåda gestalt
och nästan bar henne ut ur rummet,
genom korridoren och ut i hallen, där
han sände Dobson efter vagnen och
lyfte henne upp i den. Ett ögon-
blick erhöi hon styrka nog att kun-
na framstamma ett: tack! samt ot-
det: hem! till kusken.

När vagnen körde bort blev sir
George stående på trappan och såg
efter den.

— Om det var komedi var det
överdådigt bra gjort, sade han till
sig själv. Men det var säkert äkta.

När vagnen körde upp till Old
Courts, rätade fru Ames upp sig
från den sammansjunkna ställning,
hon intagit under hela färden, och
såg sig omkring med feberheta ögon.
Hon såg tydligen efter någon, som
hon icke önskat finna.

Tjänaren Bletchley, som kom ut
för att hjälpa henne ur vagnen,
märkte genast att något var på tok.
Hon skakade i hela kroppen, så att
hon endast med ansträngning kom
upp till trappan, där Simmonds väntade henne.

(Forts.)